

Delavska PRAVICA

GLASILO KRŠČANSKEGA DELOVNEGA LJUDSTVA

Zasebna lastnina in delo

Da je neomejena zasebna lastnina pri pokvarjenem človeštvu vzrok usodne socialne zmote in bede, ni dvomiti. Tudi ni dvomiti, da obstaja pravična in nedotakljiva zasebna lastnina. Če odpremo Sveto pismo, ne najdemo nobenega znamenja da je Bog pri ustvarjanju človeka njemu izročil zemljo in nje posvetne dobrine v zasebno lastnino. Izročil mu je raj, da uživa njegove sadove in veselje lepote. Po padcu se je pa tudi to spremenilo. Po poročilu prve Mozesove knjige je Bog izgnal Adama in Evo iz raja z obsodbo, da bo moral v potu svojega obraza pridolovati svoj kruh in da mu bo zemlja rodila trnje. Nobene besede tu ne najdemo o kakšni zasebni lastnini. Da, celo dobrine zemlje si bo moral pridobiti od nje v potu svojega obraza, torej z delom. To pa, kar si pridobi z lastnim delom za svoje življenje, je pa njegova popolna lastnina. Polagoma se je pa Adamov rod razmnožil in se tudi razšel na razne kraje. Sedaj so nastale nove razmere, v katerih so si morali ljudje med seboj razdeliti zemljo, da ni bilo zaradi nje preprirov in pobojev. Tu so najbrž določili posamezna zemljišča in jih oddelili posameznim rodbinam v obdelovanje, lov in užitek. V kakem razmerju do osebne lastnine so si delili ali zavzeli zemljo za pridobivanje življenjskih dobrin, ni nikjer zapisano. Morda si je pri tem kaka rodbina ali močna oseba prilastila zemljo kot svojo last. S tem se je potem pričela osebna lastnina. Sicer je pa človek v prvotnem stanju bolj živel od lova in sadežev divjega drevja, kakor od sočivja in žita. To se vidi še danes pri nekulturnih narodih v Ameriki, Afriki, Oceaniji in drugod. Da je bil Kajin poljedelec in Abel pastir, je priča, da so se že Adamovi sinovi pečali s poljedelstvom in živinorejo, najbrž skupno, ker bi sicer po uboju Abelna ne bilo vprašanja Kajnu: Kje je tvoj brat? Pa naj bo kakor hoče. Eno stoji, da je oni človek, ki si je prvi prilastil kos zemlje, bil začetnik kapitalizma. Na vsak način si je človek kasneje moral iz lastne potrebe urediti neko razmerje za pridobivanje stvarine. Kako se je vršilo in kakšno razmerje se je ustvarilo, to ni jasno. Najbolj gotovo so to uredili po razpoloženju družin. Jasno pa je, da se je z umskim napredkom začelo zasebno gospodarstvo, in seveda tudi zasebna lastnina. Tedaj se je moralo pričeti tudi hlapčevsko delo proti odškodnini, oziroma suženjstvu. Sužnji so postali lastnina gospodarjev, kakor živina ali stvarina. Torej je moralo s privatno lastnino nastati osebno gospodarstvo in suženjstvo. Ako se more reči, da se je z umskim napredkom začelo privatno gospodarstvo z osebno lastnino, moramo to smatrati tako, da so bili nekateri bolj napredni v samovolji in lakomnosti, kakor drugi; obenem pa tudi močni in mogočni dovolj za izvedenje skupne zemlje v osebno lastnino. Ako se ozremo v one čase, ko je posamezna oseba s svojo predrznostjo v tedanji družbi in fizično močjo, mogla strahovati druge; potem si lahko mislimo, kako so nastali delavci in gospodarji. Ker ne zapazimo nikjer kakšnega resnega sledu, da bi po božji volji smel kak človek ali več ljudi skupaj, druge ljudi sebi osužnjiti, je jasno, da je močnejši človek po svoji svobodni volji to sam določil in svobodno delo ponižal v hlapčevsko delo. Dokler je bil človek na zemlji svoboden, ni moglo biti hlapčevstva.

Delal je vsak sebi in svoji družini, ali pa v večjih skupinah za dotično skupinsko celoto, katere je bil enakoupostevan član in sožitelj. Tako je zemlja in vse, na katerem so živeli, bila od vseh, oziroma od družine, toda nihče ni mogel imeti kake posebne in osebne pravice do nje. Ko je pa človek postajal čimdalje bolj samoljuben in je hotel biti osebni lastnik in gospodar, si je ali s silo ali pa z dogovorom s svojimi tovariši prilastil nepremakljivo posestvo, na katerem je sam gospodarjal kot lastnik. Tako se je najbrž razvijalo in razvilo gospodarstvo, v katerem živimo danes. Delo, katero je Bog izročil in podaril po Adamu človeku, da se po njem preživlja, je danes v veliki meri podrejeno privatnim lastnikom, ki velikokrat mislijo, da store celo dobro delo, ako iz dobička, ki ga je s svojim trudom pridobil delavec ali najemnik, temu dajo malo odškodnino, morda komaj polovico vrednosti.

Ali kulturni človek ne potrebuje le sadov zemlje za svoje življenje in napredek. Človek kot umno bitje, je polagoma prišel do spoznanja, da potrebuje še veliko drugih stvari, ne samo hrane. Nastalo je rokodelstvo, zdravstvo, bogoslužje itd. Tu se je polagoma razvilo delo v razne panoge, in se še danes razvija. Žalibog, se je z razvojem obrti razvijal in raste tudi kapitalizem. Po kapitalu, ki je potreben za večja in velika podjetja, je nastala industrija, ki danes zaposluje ogromno ljudstva. Toda vse to ljudstvo je ki si je podjarmil vse delo. Tudi zemljedelec, če tudi »svoj gospod«, ni več gospodar svojega dela in plodov. Določanje cen kmečkim plodovom, bodisi živim ali sadežem, se določa na borzah, kjer špekulanti svoje »šah« glegle kmečkih pridelkov, obrti in raznega drugega dela, ki ga tam regulirajo po svoji volji, špekulaciji in dostikrat goljufiji in izmišljenimi lažnimi poročili. Kapitalistične metode so različne. Najmanj zemljišč in dajatve istih po višji najemniki v podnajem. Oddaja zemljišča ljudem za obdelovanje proti gotovi množini pridelkov (koloni). Obresti od posojil, najemnine zemljišč, lovi in gozdovi, ribolovi itd. Vse to služi za bogatenje in brezdelno življenje posameznikov.

Najznačajnejši način dohodkov brez dela so pa obresti, ki so tudi najznačajnejša podlaga kapitalizma, proti kateri je svoj čas tudi katoliška cerkev zavzemala najodločnejše stališče. Ali obresti so vključene v moderni trgovinski sistem. Saj so del samo na sebi mrtvega kapitala. S tem je postala človekova potreba ali sila denarja, drugemu dobičkanosna obrt. Res je, da so se socialno gospodarske razmere temeljito spremenile, posebno v izrabljanju vseh sredstev in vsega dela, v namene življenja, uživanja in napredka. Obresti so opravljene tam, kjer si izposojevalec s posojilom izboljša položaj, ali pa celo pridobi premoženje. Tudi posojevalcev riziko mora priti v poštev, ako so posojila »kšeft«, pri katerem se tudi lahko celo posojilo izgubi. Tovarne, rudniki in vsa velika podjetja so v prijetnem položaju, da lastniki ne plačajo sami obresti, pa tudi ne vračajo posojil iz svojega. To vse plačajo delavci s svojim delom. Iz dela in nabavljenega materiala se plačujejo tudi vsi drugi stroški. Iz tega se vidi, da je delo, ki ga vrše delavci, glavni nosilec industrije. Seveda ima tudi

lastnik pri tem svoj delež v početku, upravljanju in nadaljevanju podjetja, za kar pa dobiva levji del zaslužka. Današnja izvršujoča morala stoji na stališču, da ves čisti dobiček iz podjetja pripada gospodarju in da ima samo on določati odškodnine (plače) za delavce. To načelo se je podedovalo iz poganske dobe in poganske morale, v kateri so vršili delo (ki je bilo sramotno) sužnji, ki so bili neomejena last gospodarja, tako tudi njih delo.

Ko nas je učil dr. Krek socializma, je večkrat poudarjal, da bi morali biti delavci nekaki solastniki podjetij. To seveda na podlagi dela. S tem bi bila zavarovana večja stalnost, zraven pa tudi kontrola po delavstvu v delu. Delavci bi točno poznali gnotno stanje podjetja in bi s tem večjo vneto vršili svoj posel. — Saj bi se šlo za njihovo solastnino. Čisti dohodek bi se razdeljeval po vrednosti in množini dela, med vse zaposlene osebe. Skrbeti bi morali tudi za gotove rezerve podjetja, davke, popravila in za nove naprave. Surovine bi se itak nakupovale iz tekočih prejemkov. Vodstvo podjetja bi imel glavni deležnik (gospodar) s tozadevnim delavskim odborom. Današnje, vsaj naše domače delavstvo za to v celoti še ni zrelo. Nekaj panog dela z inteligentnim osebjem (tiškarji, urarji, optiki, krojači, usnarji itd.) bi mogli vršiti tako gospodarstvo. Za ogromno večino delavstva, pa še ni prišel zrel čas, kakor tudi za kmečko ljudstvo ne, za združeno gospodarstvo.

Morda je v tem spisu kaka stvarna pogreška, toda celota kaže približen razvoj razmerja med delom in delodajalcem.

Delavci! Naša volja mora biti »naprej! Naprej v izobrazbi, zavesti, da je delo podlaga svetnega blagostanja in vse kulture! Jugoslovanska strokovna zveza nam kaže pravo pot!

Jože Gostinčar.

Javno vprašanje

»Slovenskemu delavcu« in vodstvu ZZD

Glede na sestavek »Prelom in polom« v 47. številki »Slovenskega delavca« o prestopanju članov JSZ-e v ZZD pozivamo vodstvo Zveze združenih delavcev in Slovenskega delavca, da zaradi resnice objavi takoj s polnimi imeni vse tiste člane JSZ-e, ki so v mesecu novembru 1938 prestopili iz JSZ-e v ZZD. Dokažite, v koliko so vaša obvestila resnična in v koliko zlagana. Mi se resnice ne bojimo!

Delavci, prepričajte se, ali ste zavarovani pri OUZD-u!

Delavci naj pazijo na to, da jih delodajalci prijavljajo v zavarovanje pri Okrožnem uradu. Vsi tisti delavci, ki ne bodo prijavljeni, bodo težko prišli do svojih pravic glede hrane, brezposelne podpore, nezgodne rente ali starostnega zavarovanja. — Delodajalec je po zakonu dolžan delavca prijaviti v zavarovanje vsaj v teku 8 dni po nastopu službe!

Volilni govor min. predsednika dr. Stojadinovića

Min. predsednik g. dr. Milan Stojadinović je imel v nedeljo shod v v Bijeljini v Bosni. Pri tem je imel velik govor, katerega glavne misli ponatiskujemo po belgrajski »Politiki«.

»Pred 14 leti je Nikola Pašić, čeprav pod bremenom let, prišel med vas in vas z balkona tega občinskega poslopja pozval v važnem trenutku naše zgodovine, da se odločite za program državnega pomirjenja in deželne obnove... Prav isto, iz istega mesta Bijeljine, morem jaz kot čuvar politične oporoke nesmrtnega Nikole Pašića ponoviti danes... Toda to pot morem to napraviti še s toliko večjo pravico, ker ne prihajam med vas samo v imenu Srbov, ampak prihajam skupno z legitimnim predstavnikom bosansko-hercegovinskih muslimanov, mojim odličnim prijateljem in tovarišem dr. Mohamedom Spahom... (Ko je g. min. predsednik razložil, kako so v zgodovini bratovsko sodelovali bosanski mohamedanci in Srbi, je nadaljeval:) Vidite, zato je stari Pašić v svojem težkem trenutku prišel med vas; ker je bila v vas vedno živa nacionalna misel. In zaradi tega prihajam tudi jaz danes med vas. Jaz prihajam, da vas pozovem, da 11. decembra glasujete za politiko in državotvorni program, ki ga izvajam že tri leta in pol... Pustimo ob strani vsa politična, gospodarska in socialna vprašanja. Poglejmo samo eno, poglejmo to slovo pravoslavskih in muslimanov, pa bomo lahko spoznali, kolik nacionalni pomen za vso Jugoslavijo ima samo to dejstvo... Z ustvaritvijo enotne stranke, Jugoslovenske radikalne zajednice, smo oživel staro tradicijo sodelovanja mohamedancev in pravoslavskih... Ko so prve dni po zedinjenju govorili pokojnemu Pašiću o hrvaškem vprašanju, je odgovoril: »Pred hrvaškim stoji bosansko vprašanje!« ... Mi to rešitev (hrvaškega vprašanja) želimo, toda ne želimo kakršno koli rešitev. Mi ne maramo rešitve, kakršno nam predlaga g. dr. Maček. So meje, katerih ne smemo prestopiti, razen če nameravamo uničiti državo, ki je bila ustvarjena s težkimi boji in s krvjo. En kralj, en narod, ena država, to je naš program... Zahvaljujem se vam, da ste v tako velikem številu prišli na to zborovanje. Ta kraj vojakov, prostovoljcev in junakov zasluži, da mu kr. vlada posveti posebno pozornost. Ko sem danes prihajal, sem že videl vaše glavne potrebe. Vi morate tukaj imeti boljša pota, železnico z normalnim tirom, še nekoliko mostov čez Drino in Savo. To je že v našem načrtu... To je že peta nedelja, ko imamo naše shode pod milim nebom in vedno smo imeli lepo vreme in sončne dneve, kljub temu da je druge dni bilo tudi slabo vreme. Ko imamo shod, itak mora biti lepo vreme. To je najboljši dokaz, da je sreča na naši strani. Zato je zmagata gotova. Živel!»

Za ta govor je žel g. predsednik vlade živahno odobravanje, posebno pa so mu še navdušeno vzklikali omladinci JRZ. Shoda se je po časopisnih vesteh udeležilo okoli 60.000 ljudi.

Dober član organizacije je tisti, ki ohrani zvestobo tudi v težkih časih.

